

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Marie Součkové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **M. K.**, zastoupeného Mgr. Katarínou Grofovou, advokátkou se sídlem Masarykovo nám. č. 6, Nová Paka, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2005, č. j. 42 Cad 48/2005 – 12,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „žalovaná“) ze dne 24. 6. 2005. Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu:

Žalobce dne 17. 1. 2001 požádal prostřednictvím Okresní správy sociálního zabezpečení v Mělníku o částečný invalidní důchod. Ve věci byl vypracován dne 9. 5. 2001 posudek lékaře Pražské správy sociálního zabezpečení v Praze 4, jímž byl žalobce uznán částečně invalidním podle ust. § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. ode dne 5. 2. 2001. Na základě tohoto posudku a dokladů o dobách pojištění pak žalovaná vydala dne 18. 6. 2001 rozhodnutí, kterým žádost žalobce o částečný invalidní důchod zamítla pro nesplnění podmínek ust. § 43 zákona č. 155/1995 Sb. V rozhodném období 10ti let před vznikem částečné invalidity totiž žalobce získal pouze 254 dnů pojištění. V napadeném rozhodnutí ze dne 24. 6. 2005 pak žalovaná dodatečně započítala žalobci do průběhu pojištění také dobu jeho evidence uchazeče o zaměstnání od 2. 10. 1990 do 16. 12. 1990 a od 10. 11. 1999

do 12. 4. 2000. Tato doba je prokázána potvrzením Úřadu práce v Mělníku ze dne 14. 10. 2002. Z potvrzení věznice O., které žalobce předložil soudu, měl pak soud za prokázané, že žalobce byl ve výkonu vazby v období od 9. 11. 1994 do 30. 4. 1996 a poté vykonával trest odnětí svobody od 1. 6. 1996 do 9. 11. 1999. Po celé období výkonu vazby a trestu nebyl pracovně zařazen. Celkově tedy žalobce získal v období 10ti let před vznikem částečné invalidity pouze 1 rok a 6 dnů pojištění. Na základě uvedeného skutkového stavu pak krajský soud uzavřel, že žalobce pro vznik nároku na částečný invalidní důchod nesplnil jednu ze zákonných podmínek, konkrétně podmínku potřebné doby pojištění podle ust. § 40 odst. 1 zák. č. 155/1995 Sb., neboť nezískal alespoň 5 roků pojištění v posledních 10ti letech před vznikem částečné invalidity.

Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel je totiž přesvědčen, že krajský soud při svém rozhodování vycházel ze skutkové podstaty, která byla zjištěna nesprávným způsobem. Soud nepřihlédl k námitkám stěžovatele, které se týkaly započitatelné doby a nevyžádal si zprávy od zaměstnavatelů S. N., S. O., Ž. s. a B. p. J. J. H., u kterých stěžovatel v průběhu výkonu trestu pracoval. Žalovaná nezjišťovala ve své evidenci, zda záznamy o zaměstnání stěžovatele u shora uvedených subjektů existují a jakou dobu pojištění činí. Stěžovatel má tedy důvodné pochybnosti o správnosti podkladů, které žalovaná v průběhu řízení soudu předložila. Tyto podklady byly neúplné a žalovaná porušila zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost jejího rozhodnutí a posléze i rozhodnutí krajského soudu. Stěžovatel proto závěrem navrhl, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Praze v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podstatou stěžovatelových námitek je tvrzení, že žalovaná při zjišťování skutkového stavu porušila zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost jejího rozhodnutí. Uvedenou vadu spatřoval stěžovatel v tom, že žalovaná nedošetřila u označených organizací jeho pracovní činnost během výkonu trestu. Pro tuto důvodně vytykanou vadu měl dle názoru stěžovatele krajský soud napadené rozhodnutí žalované zrušit. Nejvyšší správní soud však uvedený právní názor stěžovatele nesdílí.

Podle § 36 písm. o) zákona č. 582/1991 Sb. je organizací příslušnou k plnění úkolů při provádění důchodového pojištění osob zařazených k pravidelnému výkonu prací ve výkonu trestu odnětí svobody nebo ve vazbě věznice. Ta také vede podle ust. § 43 cit. zákona za osoby ve výkonu trestu odnětí svobody a ve vazbě po dobu, po kterou jsou tyto osoby účastny důchodového pojištění, evidenční listy.

Jak vyplývá z výše uvedeného žalovaná nikterak nepochybila, pokud při posuzování doby pojištění pro vznik nároku na částečný invalidní důchod stěžovatele vycházela z evidenčních listů a potvrzení předložených příslušnou věznicí. Žalovaná nepřezkoumává z úřední povinnosti, zda obsah předloženého evidenčního listu odpovídá skutečnosti. Tvrdí-li stěžovatel, že v průběhu výkonu trestu vykonával u různých organizací pracovní činnost v rozsahu, který zakládá jeho účast na nemocenském a tudíž i důchodovém pojištění, je na něm, aby podle ust. § 38 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb. požádal okresní správu sociálního zabezpečení, v jejímž obvodu je sídlo věznice, která vydala sporný evidenční list,

aby ve smyslu ust. § 6 odst. 4 bod 3 cit. zákona zahájila řízení o správnost zápisu v evidenčním listu důchodového pojištění. Následné rozhodnutí okresní správy sociálního zabezpečení pak může být podkladem pro případné nové řízení ve věci nároku na částečný invalidní důchod. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že žalovaná při zjišťování skutkového stavu pro posouzení podmínek nároku na částečný invalidní důchod stěžovatele nepochybila a tvrzený důvod kasační stížnosti dle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tak nebyl naplněn.

Nejvyšší správní soud proto shledal napadený rozsudek Krajského soudu v Praze zákonným a kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spoj. s ust. § 120 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. března 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

